

det ogsaa et Vidnesbyrd om den Forsagtheden Land, der har betaget det høie Folkething og bragt det til at tvivle om dets egen Ret og Myndighed, naar det siger: Følge vi ikke Regjeringen paa Trods af alle Befolkningens Ønsker, faae vi aldrig Noget. Det er altsaa for al Fremtid haabøst for Folkethinget, at naar det en Gang kunde og vilde holde fast paa sine veloverveiede Beslutninger, de da aldrig skulde komme til at bethyde Noget mere. Det forekommer mig, at større Mangel paa — jeg vil bruge et mildt Udtryk — Selvbagtelse kunne vi ikke vel udtrykke end paa denne Maade. Jeg har nærmere udviklet i min Betænkning, at det høitærede Flertal i sin Indstilling i disse Dage om Jernbanefager dels har foreslaaet og dels givet sin Tilslutning til Forslag, som skulde komme ad Aare, Jernbaneforanstaltninger Øst for Storebælt, til et Beløb af c. 15 Mill. Kr. Deri er indbefattet det Beløb, som tænkes udredet af Kommunerne, men som vil blive overordentlig ringe i Forhold, dersom Flertallets Forslag, der er antydet, bliver vedtaget, nemlig kun $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Omtrent 15 Mill. Kr. er der altsaa til Sjælland i Forslag fra Flertallets Side, der skulde fremmes i Aar og ad Aare. Hvor Meget byde de saa til Sjengjæld Jylland? Jeg indrømmer, at de byde Meget for en 8 Mils Bane i denne Egn. De byde c. 3 Millioner til Foranstaltninger Vest for Lillebælt, til den langt større Provinde, men paa Betingelse af, at de ved Brugen af de 3 Millioner ville fjøre tværs igennem Befolkningens Ønsker i denne Egn. Havde man endda sagt: 15 Millioner ville vi have, vi Kjøbenhavnere og Andre, der have Interesse for de Forhold, og 3 Millioner, altsaa 20 pCt., maa 3 Syder, Samsfundets Stedborn, faae, og dem maa I anvende paa bedste Maade, saa var der dog Noget deri. Men nei! Betingelsen er, at disse 3 Millioner blive anvendte saaledes, at der fjøres paatværs af Befolkningens Ønsker. Thi der er bogstaveligt ingen Menneſter — jeg har da aldrig hørt Noget — der forsvare denne Bane. Den ærede Ordfører har absolut Ret i sine Præmisser, og jeg er overbevist om, at den ærede Minister i sit Siderste siger: „Det er en taabelig Bane, og jeg vilde ønske, at jeg aldrig skulde være stædig overfor det Baneanlæg, thi jeg kan i Virkeligheden ikke forsvare det; men jeg har en vis Pietet overfor afdøde Steel, som jeg har arvet det efter; nu ere vi engang komne ind paa Noget, som maaske for 13–14 Aar siden, da det kom frem og blev antydet i en Folkethings-Betænkning, kunde gaa an“.

Saa høitellig sætte vi Ministermagten her til Lands, at naar Noget er foreslaaet, som maaske fra Begyndelsen kunde være nogenlunde rigtigt, men som ved Forholdenes Magt er blevet absurd, da er det ligesom man svækker en Ministers Magt, der jo er det Mægtigste her til Lands, om man ikke tilfids gaar med dertil, naar det bliver ved at gjentages. Vi have jo Erfaringer herfor hvert Aar, at det bløde, føielige Folkethings Standpunkt forslugtges, idet man siger: Det er ganſke vist galt; det vi gjøre, men lad os bare faae begyndt — saaledes sagde det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgtreds (Bertelsen) ved 1ste Behandling — saa kunne vi senere lægge om. Det er nu for Resten ikke saa nemt at lægge om paa Jernbaneanlæg, og jeg veed for Resten ikke, hvad Gånherrederne skulde i Hobro; men det hedder sig: Lad os bare komme afsted, hvorhen vi komme, det er ikke Sagen. Jeg tror, ja jeg er overbevist om, at Ministeren billiger ganſke de Grunde, som den ærede Ordfører har fremført for det Arigtige i dette Forlangende, og desuagtet staar Ordføreren og den ærede Minister og forsvare, at vi skulde stemme derfor. En mere komist Stilling synes jeg ikke, man kan byde Folkethinget. Sagen er jo dog den, at Aar efter Aar bliver der for Landbruget, og da navnlig for disse Egne, mere og mere Trang til at komme direkte til Eyporthavnene, og da navnlig til vor eneste isfri Havn, Esbjerg, og ved at fjøre ad Viborg til med Spin, Kreaturer, Smør etc. spare de mindst 12 Mil af den Omvei, som denne Linie her medfører, og det er jo ogsaa det, man vedtog i 1887. Det var det Afgjørende for Himmerland, for den store Egn, der har indtil 7 Mil til Stam-banen, det er det Afgjørende for denne Egn, hvor hurtigt den kan naae Esbjerg, og det er det Afgjørende for Bendixssæl, navnlig naar Havnen i Frederikshavn ikke er isfri, eller naar Skibene ikke kunne gaa fra Aalborg. Det er udtalt af mange Autoriteter, og jeg har tilladt mig i min Betænkning at tilføie til de mange en Udtalelse af nyeste Datum fra Aalborg Amts Landbosforening. Jeg tror ikke, at det kan modbevise, men tværtimod, at det kan statistisk oplyses med Tal, og saaledes kan Enhver sige sig selv, at det maa være, efter Landbrugets Udvikling her til Lands. Desuagtet skal Absurditeten med Stædighed fastholdes, og vil Jylland have Penge, skal det være paatværs af Sydernes Forstaaelse. Jeg antager, at Kredjens Rigsdagsmand saa siger: Noget er bedre end Intet; da vi ikke kunne faae Andet, saa tager jeg den Bane, der